

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **AUTOHAUS-DOVOZY s. r. o.**, se sídlem Hradní 27/37, Ostrava – Slezská Ostrava, zastoupeného JUDr. Ing. Jiřím Klavíkem, advokátem se sídlem Havlíčkova 99, Chrudim, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 26970/15/5300-22442-702972 ze dne 19. 8. 2015 a č. j. 26972/15/5300-22442-702972 ze dne 19. 8. 2015, ve věci daně z přidané hodnoty,

t a k t o :

I. Řízení vedená u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 75/2015 a sp. zn. 22 Af 76/2015 **se spojují** ke společnému projednání a rozhodnutí. Spojené řízení **bude** nadále **vedeno** pod sp. zn. 22 Af 75/2015.

II. Žaloby se **zamítají**.

III. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobami podanými k soudu v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného

- č. j. 26970/15/5300-22442-702972 ze dne 19. 8. 2015, jímž byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 31. 7. 2014, jimiž byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty a penále z doměřené daně za zdaňovací období duben až prosinec 2011,
- č. j. 26972/15/5300-22442-702972 ze dne 19. 8. 2015, jímž byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 31. 7. 2014, jimiž byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty a penále z doměřené daně za zdaňovací období leden až červenec 2012.

Prvostupňová rozhodnutí jsou dodatečnými platebními výměry, vydanými po provedené daňové kontrole, kdy důvodem pro doměření daně bylo neprokázání oprávněnosti uplatněných nároků na odpočet DPH ve smyslu zákona č. 325/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“).

Žalobce v žalobách uvedl, že provozoval autobazar v Poličce, kdy ojetá vozidla buď od vlastníků sám kupoval a následně prodával třetím osobám, nebo jen vlastníků vozidel zprostředkovával prodej třetím osobám. Oběma uvedenými způsoby zajišťoval prodej vozidel v původním vlastnictví společnosti MORAVAFILM, spol. s r. o., IČ: 46962492 (dále jen „MORAVAFILM“). Správní orgány obou stupňů vycházely ve svých skutkových zjištěních z toho, že MORAVAFILM se na dovozu ojetých vozidel z Německa nepodílela, resp. se podílela pouze formálně, kdy se opíraly o svědeckou výpověď jediného společníka společnosti MORAVAFILM O. S., která byla učiněna dne 18. 1. 2012 a v níž svědek prohlásil, že předmětné automobily společnost MORAVAFILM nenakupovala a neprodávala. Na své výpovědi setrval i u ústního jednání 8. 1. 2014 a v podání ze dne 6. 2. 2014. Jednání dne 8. 1. 2014 se žalobce neúčastnil, neboť O. S. se uvedeného dne dostavil na úřad z vlastní iniciativy. Podle žalovaného směřovaly otázky, kladené u uvedeného jednání k předkládání dokladů, žalobce naopak tvrdí, že se jednalo o svědeckou výpověď, již se žalovaný neúčastnil a nemohl svědkovi klást otázky. Žalobce dále tvrdí, že ojetá vozidla dovážela z Německa společnost MORAVAFILM, jejíž jednatel O. S. udělil jednateři žalobce P.Š. plné moci (obsažené ve správním spise) k nákupu vozidel v Německu. Zhruba 4x ročně byl O. S. přítomen nákupu vozidel v Německu, což žalobce dokládal dvěma fotografiemi pořízenými dne 22. 3. 2010 v autobazaru Carmax 24 v Norimberku. Rovněž žalobce tvrdí, že společnost MORAVAFILM se podílela na financování vozidel z Německa, kdy jí nejprve žalobce poskytnul půjčku a

následně (v době, za níž byla v projednávané věci provedena daňová kontrola) nakupovala vozidla z vlastních zdrojů. Při prodeji vozidla společností MOVAFILM žalobci bylo ujednáno, že kupní cena bude splatná po jejím prodeji třetím osobám. Dále žalobce namítal, že neměl možnost si ověřit, zda společnost MORAVAFILM plní své daňové povinnosti, neboť tato byla až dne 17. 1. 2014 registrována jako plátcce daně a ještě dne 10. 5. 2014 nefigurovala v seznamu Ministerstva financí jako nespolehlivý plátcce. Žalovaný zastává názor, že žalobce prodával ojetá vozidla za ceny, do kterých nebyly promítnuty nezbytné náklady a ve zprávě o daňové kontrole uvedl dva příklady vozidel, která byla prodána za nižší než pořizovací cenu. K tomu žalobce namítá, že z uvedených dvou příkladů nelze dovozovat ztrátovost prodeje. Žalobce chtěl zpracovat přehled obchodního rozpětí u všech ojetých vozidel, která v rozhodném období koupil od společnosti MORAVAFILM a prodal třetím osobám. Tyto přehledy však nezpracoval, neboť originály účetních dokladů byly vydány Krajskému ředitelství policie Moravskoslezského kraje. Kopie účetních dokladů mu přes jeho žádost ze dne 30. 5. 2014 nebyly poskytnuty. Ohledně ztrátovosti a z toho plynoucí fiktivnosti nákupu a prodeje vozidel se zapojením společnosti MORAVAFILM žalobce tvrdil, že kryl své náklady na provoz i ze zisků z provizí za zprostředkování leasingů, úvěrů a pojištění vozidel. Žalobce dále namítl, že v průběhu správního řízení navrhoval, aby byly provedeny důkazy ke zjištění, zda náhodou nebylo na místě uplatnit zvláštní režim pro obchodníky s použitým zbožím ve smyslu § 90 ZDPH. Žalovaný nicméně tento návrh odmítl s tím, že doklady o pořízení zboží neobsahují informace o použití tohoto režimu.

Žalovaný ve vyjádřeních v žalobách navrhl jejich zamítnutí. Po rekapitulaci průběhu správního řízení uvedl, že podstatou sporu je otázka, zda si žalobce v přiznání k DPH za zdaňovací období duben 2011 až červenec 2012 uplatnil nárok na odpočet daně, vážící se na plnění, jež měla být žalobcem přijata od společnosti MORAVAFILM, v souladu se zákonem, či nikoliv. Žalobcův nárok byl doložen formálně bezvadnými daňovými doklady, které ovšem neodpovídaly faktickému skutkovému stavu, jak byl zjištěn v průběhu daňové kontroly. Naopak deklarované obchodní transakce pouze fingovaly určitý stav, umožňující zneužití daňové výhody. Se zřetelem k tomu, že žalobní námitky do značné míry korespondují s odvolacími námitkami, odkázal žalovaný na svá napadená rozhodnutí. Skutečnosti, na základě nichž žalovaný dospěl k závěru, že deklarovaná zdanitelná plnění byla zasažena podvodem, byly následující: 1) nabídku na obchodování s ojetými automobily učinil jednateli společnosti MORAVAFILM jednatel žalobce, 2) společnost MORAVAFILM se obchodováním s vozidly dříve nezabývala, předmětem její činnosti byla rekonstrukce divadelních sálů a kinosálů, jejich technologií a ozvučování, 3) zástupce společnosti MORAVAFILM vozidla neviděl a jejich faktickým nákupem a prodejem se nezabýval, 4) jednatel žalobce pořizoval vozidla jménem společnosti MORAVAFILM na základě blanco plných mocí, do nichž doplňoval údaje dle vlastní potřeby, 5) jednatel žalobce prováděl sběr požadavků konečných zákazníků, výběr vozidel, zajišťoval jejich fyzické dodání do svého autobazaru a prodej; 6) jednatel žalobce vystavoval veškeré doklady, deklarující prodej vozidel společností MORAVAFILM žalobci a tyto předával zástupci společnosti MORAVAFILM k zaúčtování, 7) jednatel žalobce zajišťoval veškerou servisní a další činnost technického rázu na předmětných vozidlech, 8) financování nákupu vozidel zajišťoval

výhradně žalobce, 9) veškeré transakce byly hrazeny v hotovosti, 10) žalobce finanční částky společnosti MORAVAFILM za tvrzená přijatá plnění nehradil, pouze jí vyplácel provizi z prodejní ceny vozidla ve výši cca 2-3%. Žalovaný dále poukázal na relevantní judikaturu k účasti daňového subjektu na daňovém podvodu. K výpovědi svědka O. S. žalovaný uvedl, že činil vše pro to, aby se této výpovědi mohl žalobce zúčastnit, ovšem svědek se k nařízeným výsledkům nedostavil a doložil lékařskými zprávami svou neschopnost. Poté, co se sám dostavil mimo termín svědecké výpovědi, byl s ním toliko sepsán protokol; nejednalo se o svědeckou výpověď. Tvrzení o dovozu automobilů společností MORAVAFILM a jejím renomé v německých autobazarech je vyvráceno výpověďmi O. S. učiněnou v rámci daňové kontroly za předcházející zdaňovací období dne 18. 1. 2012 a ze dne 31. 5. 2012 a obsahově shodným podáním ze dne 6. 2. 2014. Skutečnost, že si žalobce nemohl ověřit, zda si společnost MORAVAFILM plní řádně své povinnosti je pro věc bez relevance. S prokazováním vzniku nároku na odpočet daně nesouvisí ani údaje týkající se zprostředkování leasingů, úvěrů a pojištění vozidel. Ohledně námítky neproověrování použití zvláštního režimu pro obchodníky s použitým zbožím, pak poukázal na judikatorní závěry, podle nichž unijní předpisy o správní spolupráci v oblasti nepřímých daní neslouží k opatřování důkazů, které není schopen poskytnout daňový subjekt, daňovými orgány členských zemí.

Protože žaloby směřovaly proti rozhodnutím téhož žalovaného ve skutkově souvisejících věcech, žalovaný svá rozhodnutí obdobně odůvodnil a žalobce proti nim uplatnil tytéž žalobní body, byly splněny podmínky § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) pro spojení řízení o předmětných žalobách ke společnému projednání (výrok I. rozsudku).

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloby nejsou důvodné.

Ze správních spisů bylo zjištěno, že dne 26. 11. 2012 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na DPH za zdaňovací období duben 2011 až srpen 2012. O průběhu a výsledcích daňové kontroly byla pořízena Zpráva o daňové kontrole č. j. 2448745/14/3201-05402-804561, která byla žalobci doručena dne 24. 7. 2014. Správce daně učinil zjištění, že žalobce, zabývající se prodejem automobilů, v příznáních k DPH za shora uvedená obdob uplatnil odpočet daně z daňových dokladů přijatých od společnosti MORAVAFILM. Dospěl k závěru, že žalobce neprokázal oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně, resp. neprokázal přijetí zdanitelných plnění od deklarovaného dodavatele, přičemž správce daně toto jednání žalobce vyhodnotil jako nezákonné s tím, že došlo k porušení ust. § 72 a § 73 ZDPH. Jeho jednání bylo ryze účelové, jehož pravým účelem a smyslem bylo zneužití objektivního daňového práva podvodným způsobem, a to za účelem získání daňové výhody. Na základě výsledku daňové kontroly vydal Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj platební výměry, uvedené v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku, které žalobce napadl odvoláními. O nich rozhodl žalovaný napadenými rozhodnutími.

Soudu je z úřední činnosti známo, že skutkově obdobná věc týkající se předchozích zdaňovacích období říjen 2010 až březen 2011 byla předmětem rozhodování finančních orgánů a následného soudního přezkumu, který byl proveden rozsudkem podepsaného soudu č. j. 22 Af 54/2014-31 ze dne 21. 12. 2016.

Dle § 25 ZDPH při pořízení zboží z jiného členského státu, s místem plnění v tuzemsku, vzniká plátcí povinnost přiznat daň. Dle § 72 a § 73 ZDPH má pak plátcе, v souvislosti s přiznanou daní, nárok na uplatnění odpočtu daně. Za předpokladu splnění podmínek vyplývajících z ustanovení § 90 ZDPH má obchodník s použitým zbožím rovněž možnost využít i tzv. zvláštní režim.

Pokud se týče žalobních námitek, tyto již byly uplatněny a vypořádány ve správním řízení, a na argumentaci žalovaného v napadených rozhodnutích již zpravidla specificky nereagují, pouze „posouvají“ stále stejné námitky před soud. Soud proto předesílá, že se se zhodnocením důkazů a vypořádáním žalobcových námitek ze strany správních orgánů ztotožňuje. Dále k námitkám ohledně skutkového stavu souhrnně uvádí, že není postačující k vyvrácení skutkového stavu, zjištěného správními orgány, pouze uvést protikladné tvrzení, aniž je podepřeno relevantními důkazy či důkazními návrhy a aniž jsou zpochybněny ucelené úvahy správních orgánů, jimiž komplex svých důkazů hodnotí. Opírají-li se pouze o výpovědi P. Š., toho správní orgány znevěrohodnily při konfrontaci jeho tvrzení s objektivně zjištěnými skutečnostmi (např. ve zjištění, že společnost MORAVAFILM se obchodu s ojetinami před zahájením spolupráce se žalobcem vůbec nevěnovala, zatímco žalobce i v žalobě stále tvrdí opak, navzdory jeho spolehlivému vyvrácení správními orgány prostřednictvím mezinárodní výměny informací). Správní orgány specifikovaly celkem deset důkazně podložených skutečností, jak jsou rekapitulovány výše v informaci o jeho vyjádření k žalobě, které ve vzájemné provázanosti osvědčují závěr o tom, že formální daňové doklady zastíraly pokus o zneužití daňového zvýhodnění. Uvedené skutkové zjištění žalobce svými námitkami nebyl s to zpochybnit.

Pokud se týče výpovědi O. S., pak lze přisvědčit žalobci, že otázky, které byly kladeny O. S. při ústním jednání dne 8. 1. 2014 překračovaly rámec vyjádření k předkládaným listinám. To ovšem nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť jednak správce daně je oprávněn přijímat dle § 79 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d. ř.“) vysvětlení, jednak správce daně neopírá svá skutková zjištění založená na výpovědi O. S. z tohoto protokolu, nýbrž z protokolu o svědecké výpovědi, učiněné v předchozí daňové kontrole (o níž má i soud povědomost z vlastní úřední činnosti, na níž odkazuje výše), s níž zcela korelují veškerá vyjádření O.S. učiněná v daňové kontrole na nyní projednávaná zdaňovací období.

Pokud se týče předložených fotografií, na nichž je zachycen O. S. v německém autobazaru, pak ve vyhodnocení těchto fotografií správními orgány neshledává soud pochybení. Skutečnost, že se O. S. nacházel v německém autobazaru v roce 2010

(tedy mimo předmětná zdaňovací období!) není způsobila ovlivnit podstatu skutkových závěrů správce daně.

Skutečnost, že žalobce nemohl zjistit z evidence Ministerstva financí, že společnost MORAVAFILM je nespolehlivým plátcem, je bez významu, neboť to nikdo žalobci neklade za vinu a závěry žalovaného se opírají o komplex jiných skutečností.

Pokud žalobce namítá, že nemohl argumentovat proti nízkým maržím tak, že by zpracoval přehled obchodního rozpětí u všech vozidel proto, že originály účetních dokladů byly správcem daně předány Krajskému ředitelství Policie ČR, pak k tomu soud předně uvádí, že doklady o nízké marži uvedených obchodních případů jsou pouze jedněmi z mnoha nepřímých důkazů ve věci. To soud uvedl ostatně i při přezkumu rozhodnutí o předcházejících zdaňovacích obdobích, kde byl žalobcem přehled obchodního rozpětí zpracován a nezvrátil závěry správce daně. K samotné nepřístupnosti originálů účetních dokladů soud považuje za nutné upozornit, že tato nebyla předmětem námitek žalobce v průběhu daňové kontroly a v odvolacím řízení a nemá oporu ve spisovém materiálu: V seznámení s výsledky kontrolního zjištění dne 9. 6. 2014 je zaevidováno poskytnutí kopie kontrolní části spisu včetně všech písemností, které požadoval, spolu s poučením o odeslání originálů dokladů předaných žalobcem správci daně policejnímu útvaru. V odvolání pak žalobce brojil pouze proti neposkytnutí dokumentace související s předáním jeho dokladů policii.

K námitce, že žalobce měl příjem z provizí za leasingy, úvěry a pojištění soud podotýká, že jednak tyto skutečnosti nebyly předmětem daňové kontroly, jednak směřují dle žaloby toliko k otázce výše marže, která – jak již výše uvedeno – byla jen jednou z několika indicií pro závěry správce daně; tyto závěry by obstály i bez uvedené indicie.

K námitce, že správní orgány nezákonně neprovedly navržené dokazování k uplatnění zvláštního režimu dle § 90 ZDPH, soud předně uvádí, že dle § 92 odst. 3 d. ř. daňový subjekt prokazuje skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání a dalších podáních. Daňový subjekt je tak „prioritním nositelem břemene tvrzení a tomu odpovídajícímu břemene důkazního“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Aps 20/2013-61 ze dne 25. 6. 2014, srov. dále též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 188/2004-63 ze dne 30. 8. 2005 či č. j. 8 Afs 14/2012-61 ze dne 26. 9. 2012). Žalobce ve svých tvrzeních ovšem po celou dobu setrval na tom, že předmětné ojetiny odkoupil od společnosti MORAVAFILM, kde evidentně nepřichází užití zvláštního režimu v úvahu, neboť se jedná o tuzemský subjekt. Pokud správní orgány dospěly k jinému skutkovému zjištění, pak z předložené dokumentace nevyplývá žádná indicie, která by k užití zvláštního režimu vedla, jak správní orgány podrobně vysvětlily. Dokazování slouží k prokázání skutkových tvrzení, nikoli k tomu, aby byl vyžadován široký okruh dokumentace, z níž by se možná něco relevantního zjistilo. Toto by bylo v rozporu se zásadou hospodárnosti i spolupráce daňových subjektů s finančními orgány a rozložení důkazního břemene v daňovém řízení. Navíc se soud ztotožňuje i s námitkou žalovaného, že unijní předpisy o správní spolupráci v oblasti nepřímých daní

neslouží k opatřování důkazů, které není schopen poskytnout daňový subjekt, daňovými orgány členských zemí.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení dle § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í :

Proti výroku I. tohoto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Proti výrokům II. a III. tohoto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 19. října 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu